

Regina Andrásová

Dům U Mořského boha

Regina Andrásová
Dům U Mořského boha

Eroika

Regina Andrásová
Dům U Mořského boha

Eroika | Praha | 2013

© Regina Andrásová, 2013

© Eroika, 2013

ISBN 978-80-87409-19-0

PROLOG

Když první léto po Benedictově smrti přijel Dino König domů na prázdniny, bláhově čekal, že Slunečnou najde nezměněnou.

Benedict se utopil na samém začátku posledních školních prázdnin ve Slunečné. Čekala je univerzita, město, nový život. Léto se zdálo být nekonečné jako moře, jež bylo do té doby jejich jediným obzorem. A najednou byl konec. Léto se zvtlo do trpkého podzimu a Dino odjel z města sám.

Díky vzdálenosti, času, studentským radovánkám a vlastní povaze dokázal Dino pozapomenout na hořkost, s níž odjížděl. Chtěl se vrátit do stejného města. Chtěl, aby moře přineslo stejný písek. Měl být poprvé v životě pořádně zklamán, protože nic nemohlo změnit Slunečnou víc než smrt Bena Axfolda.

Svým způsobem bylo Dinovo očekávání pochopitelné. Ve Slunečné si na změny nepotrpěli. Spíš změnila Slunečná vás, než vy Slunečnou. Lidé tu ctili tradice, zachovávali zvyklosti, vážili si stejných věcí a odsuzovali stejné prohřešky jako jejich předci. Pokud jste to nemohli vydržet, mohli jste jen utéct. A nakonec se po dlouhém úprku vrátit pokorně zpátky a zařadit se tam, kam jste patřili. Lidé na Poloostrově byli stejní už tisíc let. Houževnatí, neústupní a jen zdánlivě si hledící svého. Poloostrov se zdál být poslední výspou evropské civilizace, za níž byla jen bílá místa na mapách.

I když Slunečná ležela u moře, koupali se v něm jen děti a blázniví senioři, kteří se už jen tím pojmenováním, jež si sami zvolili, vydělili z občiny. Dospět a zůstat tu znamenalo navléci kůži starců. Kluci se tomu smáli a těšili se, až se otočí rodnému městu zády, vzhůru za vzrušující budoucností. Mohli si to dovolit, solidní zázemí, z něhož vyrostli, je ukotvilo v životě, ale neulámalo jim křídla. Ve Slunečné jste mohli snít a nikdo vám v tom nebránil; zdálo se, že sny jsou za hranicí vnímání místních lidí, ale možná to bylo tak, že byly součástí života všech tak přirozeně, že to neviděli jen cizinci a mladí se svou sobeckou sebestředností.

Slunečná byla vtlačena do skalnatého pobřeží jako oblý důlek vzniklý úderem mocné pěsti do skály. K moři hleděly svahy gravírované vinnou révou, osázené perlami světlých kamenných domků a korunované drahokamy výstavných vil, které tu stály vzdáleny od sebe dost daleko, aby vynikaly, a bylo jich jen tolik, aby působily vzácně.

Uprostřed této romantické kulisy se kroutila klikatá silnička, která se pár kilometrů za skalnatým úbočím, na němž byla Slunečná rozhozena a z něhož se svezla až do dolíku u moře, napojovala na dálnici, která byla od Slunečné dál v čase než v prostoru. Dálnice spojovala pobřežní městečka Poloostrova s civilizací i mezi sebou navzájem.

Odbočka na Slunečnou byla nenápadná, a když se přehoupala přes úbočí, ještě se zúžila a jako lyžař začátečník se v pozvolných obloučcích snašela po strmých stráních až dolů do města. Jak svahy Slunečné přecházely do roviny, přibývalo domů. Namačkány na sebe tu stála škola vedle radnice, doktorův dům s ordinací, obchody a restaurace, obklopené domky místních úředníků, dělníků z továrny a pěstitelů révy. Skála se směrem k moři opět mírně zdvíhala a těsně před ním vypučela do špičatých hrotů, nepřístupných a vysokých, čímž dokončila iluzi uzavřené misky. Jen na dvou místech se tu dalo dojít přímo k moři, a tak se tu nikdy lidé pravidelně nevěnovali rybaření a turisty to sem nelákalo.

Pod skalním ostrohem, na němž vysoko nad městem stál dům U Mořského boha, v němž bydlela Lilith Axfoldová, byl malý písčité flíček, pro nějž byl název pláž příliš velkorosý. Navíc jej skalní ostroh stínil, a tak tam bylo po většinu dne příliš stínno na to, aby se tam dětem líbilo, třebaže Benedictova matka nikdy nikomu nebránila se tam koupat.

Pak tu byla krátká veřejná pláž vykousnutá nějakým laskavým stvořitelem v kamení a přístupná úzkou stezkou mezi skalami. Tady se koupaly děti a v posledních letech sváděly o toto přirozené koupaliště sveřepý boj s osazenstvem Slunečného domova pro seniory. Protože nikdo jiný ve Slunečné se koupat do moře nechodil, zůstávalo na těchto dvou skupinách, jak se o pláž popasují. A boje byly lité.

Ale Dino, Sam, Patrik a Benedict nejradši chodili na opačnou stranu Slunečné, než stál dům U Mořského boha. Proběhli středem městečka, náruče plné krabic s pizzou a studených lahví

s pitím, a pak vyběhli křivolakými uličkami ve staré zástavbě až na pěšinku, která vedla ke skále nad městem. Tudy, po koberci z ostrého rezatého jehličí popadaného z křivých borovic s holými kmeny pokrytými šupinami světlé loupající se kůry, která ve žhavém vzduchu voněla, běželi až k místu, kde stála zbořenina čehosi, čemu se odpradávná říkalo chrám, a z něj sestoupili na plochý skalnatý výstupek, pod nímž se modralo moře. Byla tu hloubka, slunce a krásná čistá voda, která však ani při vrcholícím přílivu nedosahovala až nahoru. Bylo nebezpečné se tam koupat, ale pokud šlo o vodu, Ben nikdy nedbal na nebezpečí, a proto to byl právě on, kdo objevil tlustý kovový kruh zapaštěný do skály, s jehož pomocí bylo možné i za odlivu vyšplhat zpět na plošinu.

Asi v deseti letech tam Benedict poprvé skočil; nedbal výkřiků nesouhlasu a obdivu a plaval okolo ostrohu jako delfín za ustrašeného Patrikova pokřiku, zlomyslných Samových pobídek a Dinova královského mlčení. Potom donutili Bena uzavřít dohodu na věky věků a stvrdit ji přísahou na chrám, že se tam nikdy žádný z nich nepůjde koupat sám, protože riziko toho, že se jim nepodaří vyšplhat zpátky, bylo tak velké, že si ho byli vědomi už v deseti letech.

Sedávali tam v létě skoro každý den. Nejdřív si tam nosívali svačinu od maminek, ale postupně přešli na pizzu z místní pizzerie. Nejdřív nosili dvě, ale postupem let se ustálili na čtyřech. Pro každého jedna. Sam měl rád feferonky a slaninu, Patrikovi to bylo jedno a Dino miloval šunku s olivami. Benedict měl nejradši sýrovou.

Někdy si jen tak sedli na ostroh, který zasahoval do moře tak daleko, že neodvratně oddělil Slunečnou od Horní Slunečné, která byla příkladným moderním městem žijícím z turistického ruchu. Skála jako tupý klín, z obou stran příliš strmá a hladká, než aby byla přístupná, vytyčila hranici mezi pulzujícím městem plným života a strnulým prostředím ve Slunečné.

Chrám patřil ke Slunečné. Skála byla přístupná jen z jejich strany a z Horní Slunečné sem dokonce nebylo ani vidět, skála čněla do moře daleko a chrám byl z jejich strany zacloněn přirozenou skalní hradbou. Směrem k Horní Slunečné padala do moře a k pláži strmě, hladce a skoro nepřátelsky.

Říkalo se tomu Neptunův chrám, protože podle zbytků mozaikové podlahy byl kdysi, pokud to byl skutečně chrám, a ne

výstřední lázně nějakého pradávného zbohatlíka, nejspíš zasvěcen mořskému bohu. Nebylo by divu v těchto místech. Zůstal už jen napůl zříčený altán v antickém stylu, který snad mohli kdysi vystavět Římané, jejichž výboje kupodivu dosáhly až sem, k počtě mocného mořského boha, nejspíš na místě, kde se uctívalo moře už dávno před nimi. Když člověk viděl obyvatele Slunečné, byl nakloněn věřit tomu, že jsou schopni ještě dnes v soukromí svých domovů nazývat dávno odešlé dobyvatele cizáky a obracet svou mysl k časům, které byly před nimi a které se jim zdály být jasnější než současnost.

O chrámu jste museli vědět, abyste se k němu vydali, z města vlastně vidět nebyl, pouze z jediného místa v domě Lilith Axfoldové. Pokud jste si Slunečnou představili jako podkovu, na jednom jejím konci stál chrám, na druhém dům U Mořského boha a město leželo uprostřed. K domu U Mořského boha byl přímý přístup shora od dálnice, takže když chtěla jet Lilith Axfoldová do města autem, musela si najet pěkný kus a kousek od nájezdu na dálnici se napojit na hlavní a jedinou silnici do Slunečné. Nebo mohla sestoupit po kamenných schodech, které vedly z vrcholu její skály až k úpatí na pláži, odkud to bylo jen pár kroků do centra. Benedict takhle běhával každé ráno do školy.

Kdysi snad ten dům, jemuž tak případně přezdívali U Mořského boha, tvořil jakýsi posvátný pandán s chrámem a pro mysl přístupnou dojmům a ovlivněnou fantazií bylo snadné si představit ohně, které v noci planou nad městem a na nichž jsou spalovány oběti, nebo snad shazovány do moře. Dnes už zbyl jen matný dojem, nejasná vzpomínka, která zanechala mysl lidí ze Slunečné posvěcenu vědomím styku s bohem.

Zatímco dům byl pěkný, obývaný a současný, z chrámu zbylo jen pár sloupů, které nesly napůl zříčenou střechu a část krásné mozaikové podlahy. Podlaha při nějakém dávném zemětřesení pukla a její část se stejně jako kus střechy a sloupoví svezla dolů z prudkého kopce k moři, které je pohltilo. Kluci se kdysi zkoušeli potápět hned pod útesem, v naději, že tam na dně uvidí zbývající část mozaiky. Bylo to však příliš hluboko a jediný, kdo možná něco viděl, byl Benedict, ten to však odmítl potvrdit nebo vyvrátit. Sam se ho vztekle snažil přimět k přiznání, rudý se zařatými pěstmi nesl hůř pomyšlení, že to Ben nechce přiznat, než to, že mohl opravdu dokázat ponořit se až na dno. Patrik je

otráveně uklidňoval, že přece není možné, aby se pod ostrohem někdo potopil tak hluboko, a poskakoval kolem nich rozčilený nepřátelstvím v Samově hlase. Dino, který tomu chtěl věřit, mlčel, zaskočen pocitem žárlivosti. Ale stejně jako se Sam nevztekala pro Benův heroický výkon, ani Dino nežárlil na Benovu zdatnost, žárlil na představu, která se mu zrodila v mysli jako krátký záblesk vize z jiného světa.

Viděl tu část podlahy, která měla být skryta, jak leží na mořském dně hýčkána pohupující se průzračně nazelenalou vodou jako závojem, který víc odhaluje než skrývá. Viděl ji jasně, viděl barvy zářivější než ty, které znal z chrámu. Mozaika bývala kulatá a v chrámu zůstala část kruhu, po jehož obvodu plavaly sotva rozpoznatelné ryby a další roztodivní mořští tvorové. Ve středu světlého kola se vznášel bůh, statný muž s dlouhými vlasy a plnovousem, který se na bradě dělil do dvou pramenů a tančil kolem něho, jako by postava byla skutečně ponořená ve vodě. Hlava byla ještě stále zřetelná a také část ramene a paže s trojzubcem dosahujícím skoro až ke zvířatům na okrajích, ale zbytek zmizel. Ještě zůstal kus mužského lýtka a potom dva bělostné dívčí nártý. Dívka musela být bosá a bůh ji patrně držel v náruči, ale nebylo už nikomu dáno, aby ji na zemi zahlédl. Bůh Zemětřas si ji stáhl do moře, aby se jí kochal sám.

Ale Dino, v krátkém záblesku osvětlení, spatřil tu dívku sedící bohovi na klíně a viděl, že je nahá. Dlouhé plavé vlasy pluly vodou stejně jako vlasy mořského boha. Najednou, a musel to být mžik, Dino plaval jen kousek nad ní a ty třpytící se vlasy se mu začaly obtáčet okolo paží a krku. Dino zalapal v panice po dechu a představa byla ta tam. Byli tu jen Ben a Sam, který si uraženě odsedl.

„Jasně že jsem nic neviděl,“ zasmál se Benedict nakonec smířlivě a Sam na něho přes rameno vrhl podezřívavý pohled. Patrik se ještě pořád mračil a Dino si přál, aby se Benedict podíval i na něj, protože věřil, že by mu pravdu vyčetl z očí. Ale Ben to neudělal. To jim muselo být asi třináct.

1. LILITH

Byla to největší místnost v domě a v jejím rohu stál tkalcovský stav. Lilith Axfoldová seděla za stavem a pracovala. Prohazovala mezerou vzniklou mezi nataženými nitěmi, které se nepěkně říká prošlup, útek s navinutou vlnou a přirážela listy stavu k sobě. A znovu, z druhé strany. V té práci bylo něco uklidňujícího, její starobylost a jednotvárnost jako by ji povyšovala na modlitbu či meditaci. Lilith Axfoldová při té práci mohla vymyslet cokoli, ale mračila se, na nose brýle, které zase tak moc nepotřebovala.

Tkanina, která tu vznikala, byl hrubý, úzký běhoun, snad budoucí prostírání či ubrus, a střídala se v ní tlustá bílá, šedá a černá vlákna. Lilith právě dospěla k závěru, že by tomu prospěla nějaká sytá barva - modrá nebo zelená, červená se jí zdála příliš banální. Možná ji to ale napadlo jen proto, že ji ovlivňoval oceán, který měla na dohled. Dům U Mořského boha stál na vysoké skále a z jejího místa u stěny byla oknem vidět jen masa vody, která se v dálce mísila s oblohou. Ale dnes byla šedá a stříbrná, sem tam s tečkou bílé pěny na vrcholku některé z nečekaných vlnek.

Poznala, že za ní stojí Ragnar, ale neotočila se dřív, než si srovnala myšlenky. Musel přijít ticho, ani nevěděla, že je v domě, dokud nevyčítala jeho přítomnost za svými zády. Několikrát zbytečně prudce přirazila stav, a až pak se zvedla, aby na něho pohlédla.

Chodil takhle nenápadně vždycky a v poslední době se tu objevoval častěji. Dřív by ho byl nadšeně vítal Benedict, protože měl s otcem výjimečně dobrý vztah, i když se vídali jen zřídka. Ale možná že Ragnar znal Bena lépe, než si Lilith Axfoldová myslela, bodla ji nesmyslná žárlivost. Chodí za ní Ragnar teď tak často, protože má kvůli Benovi výčitky svědomí? A ví vůbec Ragnar, co jsou to výčitky?

Ragnar byl nemluvný, dokonce i s ní. S lidmi z města snad neprohodil dohromady deset slov, za tu dobu, co ve Slunečné bydlela. Ale byla ráda, že tu je. Obyčejně jí vadilo, když ji někdo sledoval při práci, ale Ragnar ji naopak inspiroval. Seděl na pohovce, před sebou velký hrnek bylinkového čaje, který měl rád, a díval se na ni. Někdý se posadila vedle něho, vyšívala nebo

háčkovala a dívali se spolu na televizi. Jako staří manželé, kteří si v životě už řekli tolik, že nemusí mluvit, aby mezi nimi zavládlo porozumění protkané neochotnou rezignací nad zlovyky toho druhého. Když si povídali, mluvila častěji Lilith, ale Ragnar uměl naslouchat. Pokud jí něco vyprávěl on, bývalo to později v posteli. Jeho vyprávění bylo tak plastické a tak moc se mísilo s milováním, že často ráno nevěděla, jestli skutečně mluvil, nebo si to jen představovala. Ale byly to chvíle, kdy ho neobyčejně milovala. Zpočátku možná cítila znepokojení nad tím, že se její láska projevuje tak čistě fyzicky, ale léta po Ragnarově boku ji změnila. Byla pro ni důležitější realita než představy.

Dovedla si představit, že je pro Ragnara jeho vlastním způsobem obtížné přicházet za ní tak často, jak to po Benedictově odchodu dělal, a vážila si toho víc, než by si vážila utěšování a soucitu.

Vždycky byla ráda sama, ale bez Benedictovy přítomnosti v domě se najednou cítila osamělá. Pořád jí chyběl, i když se s tím učila žít.

Voda je základním kamenem života.

Adam Trent se nadechl a zadíval se na větu, kterou právě dopsal. Kurzor blikal těšně za poslední tečkou. Přimhouřil oči. S tím by si měl trochu pohrát. Voda je kámen. Stavební kámen. Někde se v tom slovním spojení skrýval potenciál, jenže Adam Trent nebyl momentálně schopný ho odhalit. Pro tu chvíli to vzdal. Časem to vyplave, až se k tomu vrátí. Nechal větu na místě, odrazil a začal pod ní další odstavec.

Živé organismy jsou z větší části, některé prameny uvádějí až 70 %, tvořeny vodou. Znovu se zarazil a za číslovku udělal kurzívou poznámku v závorce (*ověřit*). Voda pokrývá až, zamyslel se a udělal mezeru, procent zemského povrchu. Nalezneme-li, my lidé, na vzdálených planetách, v horninách z vesmíru, v materiálech, které s vynaložením lidských i finančních obětí pracně získáváme, vodu nebo alespoň její stopy, oslavujeme takový nález stejně, jako kdybychom narazili na svatý grál. A co je vlastně grál? psal Adam Trent v ráži. Je to pohár a z poháru se pije, a tak se zase obloukem vracíme k vodě - tekutině, dárkyni života.

Synonyma vody najdeme snad ve všech jazycích světa: topíme

se v problémech, proplováme životem, vynořujeme se nad hladinu, odplavujeme vzpomínky.

Adam Trent udělal další odstavec. Ale není to jen sladká voda. Sladká voda tvoří jen tři procenta z celkového množství vody na zemi. Člověk sladkou vodu pije, ale vydává slanou. Pot je slaný. Voda smíchaná s lidskou energií nebo i s lidským odpadem je slaná. Počátky života nacházíme v moři. Možná že je tím základním kamenem, a zase se k tomu vracíme, zašeptal polohlasně, spíš slaná voda. I plodová voda je slaná. *(ověřit)*

Řeky i jezera v mýtických dobách podléhaly vůli boha moře, ať už byl zván Poseidónem, Neptunem nebo jinak. A čím byl takový bůh? Tvořivým i ničivým principem. Voda je tvořivý i ničivý princip. Sladká voda se mísila se slanou v koktejl, který dával život. Mezopotamská představa o stvoření světa pokládá zemskou desku na vodní hladinu, sumerské i egyptské chrámy skrývaly posvátné bazény, protože voda je v lidských představách prazáklad všeho. Voda je průzračná a zdánlivě prostá, voda je tak běžná, že nám její význam mnohdy uniká. A pak se čas od času připomene, ukáže nám svou sílu. Mořští bohové přicházejí odnepaměti na zem, aby... Adam Trent se zamračil, protože ho vyrušil zvonek u dveří, a i když se chvíli rozhodoval, zda jej nemá ignorovat, už mu přerušil tok myšlenek. Přestal psát a napadlo ho, že by měl udělat něco s tím zvukem. Taková pitomá zvonkohra. Mělo by to být něco originálního. Vstal a otevřel dveře. Stále ještě se mračil a hubený mladík, který za nimi stál, se rozpačitě usmál.

„Ahoj,“ houkl kluk nesměle, jako by stále ještě nevěřil svému štěstí, že smí velkému spisovateli tykat. Adam napsal už tři knihy a poslední dvě měly velký úspěch.

Psal literaturu faktu, v níž se vypořádával s otázkami tajemství lidského života. Jeho témata byla mírně podbarvena náznaky tajemna, ale nikdy nesklouzl k lacinému braku, dokázal nevysvětlitelné nakousnout, ale nežvýkat, nehromadil směšné důkazy, ale pokládal inteligentní otázky a odpovídal neotřelými návrhy. Proto se také tolik prodával.

Kluk držel v náruči hromádku knih a další měl v tašce zavěšené přes rameno. Vešel dovnitř.

Adam Trent strčil do dveří, které se s prásknutím zavřely, a šel za klukem do jediného pokoje, který v tomhle patře byl. Byla to kuchyň, obývací pokoj i pracovna zároveň. Obytnou část od

pracovní dělilo, alespoň opticky, schodiště, které se tu vznášelo zdánlivě ničím neukotvené v prostoru a vedlo do ložnice, kde kluk ale nikdy nebyl. Vrhł tím směrem toužebný pohled, protože tam se podle jeho mladické zjitřené představitivosti odehrávaly úžasné orgie s myriádami dívek, které Adam Trent znal. Všechny byly krásné, tak krásné, že takové kluk zřídka viděl zblízka jinak než na stránkách módních časopisů, a už vůbec nemohl doufat, že by s nimi někdy promluvil. Adam Trent viděl jeho pohled, a protože ho docela přesně interpretoval, naladilo ho to ke klukovi smířlivě. Nikdy mu nebylo proti mysli, když ho někdo obdivoval.

Kluk odložil své břemeno na stolec a teprve potom, osvobozen od jeho tíhy, zvedl pořádně hlavu a podíval se na Adama Trenta. „Snad jsem sehnal všechno, co jsi chtěl,“ řekl přátelsky. „A ještě jsem vzal pár dalších věcí, kdyby tě to snad zaujalo.“ Začal vytahovat z koženkové tašky, která se mu pořád pohupovala na kostnatém rameni, stohy časopisů.

Adam Trent mu nenabídl nic k pití, ale sám si natočil sklenici vody, což klukovi připadalo velmi krotké. Kuchyň tu zabírala nejméně místa, byl to jen krátký úsek s velkou černou hranatou lednicí, několika skříňkami s rudými dvířky a pracovní deskou z černostříbrného tlustého mramoru. V desce byl zasazený nepraktický hranatý dřez a ze zdi nad ním trčel futuristický kohoutek. Krátký barový pultík, který Adamovi sloužil i jako jídelní stůl, pokud jedl doma, odděloval kuchyň od obývacího pokoje. Tady byla televize zavěšená na stěně, pod ní dlouhá nízká komoda, v níž se dala tušit CD a DVD, ale nic takového tu nebylo vystaveno na odiv. Na oknech nebyly záclony, jen rolety, nyní napůl stažené. Pod stolem a k televizoru se po podlaze táhl pruh látkového barevného koberce, zbytek podlahy byl sestavený z dlouhých prken, která se zdála být tak letitá, že klidně mohla kdysi tvořit podlahu nějakého tanečního sálu nebo tělocvičny. Jestli tomu tak bylo, někdo si s nimi dal velkou práci; chodilo se po nich lehce, příjemně klouzala pod nohama, aniž by se stala nebezpečnými.

„Ukaž, Matthewe,“ řekl Adam Trent, sebral mu z ruky jedny noviny a rozvalil se na koženém křesle, jaká tu u stolu stála čtyři. Byly to oblé kousky s nízkými opěradly, do nichž se člověk zabořil a ještě se s ním zhouply. Každé křeslo mělo jinou barvu, bylo tu křiklavě zelené, kanárkově žluté, rudé a tyrkysově modré

křeslo, v němž seděl Adam Trent. Matthew se neposadil, byl by rád a Adamovi by to snad ani nevadilo, ale netroufal si.

„Tohle je ale blbost. Tajemný předmět v neprobádaném jezeře. Zase ale autor naznačuje, že jsou to mimozemšťani, kteří mají v hlubině svou základnu. Aspoň je to originální,“ zamyslel se Adam Trent, který dočetl zaškrtnutý článek v novinách. „Četl jsi to?“

„Četl jsem všechno,“ přitakal Matthew, protože se to rozumělo samo sebou. Všechny články zaškrtnal sám a Adam Trent to dobře věděl. Matthew strávil posledních několik dní v knihovně a vybíral všechno, co se týkalo vody, a zejména moře, přesně podle Adamova zadání. Byla to jeho první práce, a že ho nakladatelství poslalo dělat asistenta zrovna Adamu Trentovi, byl pro něho nečekaný bonus. Ani Adam Trent nebyl nespokojený. Matthew byl přes své mládí a zjevnou neohrabanost, která však pramenila spíš z rozpaků, než aby mu byla vrozená, svědomitý a pečlivý. Na druhý pohled nebyl až tak mladý, jak se jevil, což bylo jen dobře, protože na ten první vypadal na třináct let. Adam Trent projel rukou výstrižky z novin, kde se v posledních letech objevila zmínka o neobvyklých událostech spojených s mořem. Adam Trent měl takové historky rád. Při psaní trávil hodně času tím, že si ověřoval to, co bylo ověřitelné, a odkrýval slupky neobyčejné lidské blbosti, která bývala na začátku a často i na konci těch nejfantastičtějších věcí. Trentova devíza byla v tom, že i když pevně věřil tomu, že za oponou reálného, viditelného a ověřitelného světa může být cokoli, dokázal být neúprosně skeptický tam, kde jiní podléhali fantaziím. Vždycky upřednostňoval reálné vysvětlení. Nebylo mu zatěžko vidět pyramidu jako hrobku starých faraonů a nemyslel si, že staří Indové měli létající stroje. Tajemství nebylo tak profánní, nebylo tak jednoduše dostupné a nebylo tak přízemní. Tajemství ho dokázalo pohnout k dojetí, když si uvědomil, že sám nikdy nebude zasvěcen, protože je příliš svázaný se světem. Ale věděl, že to tajemství existuje, že se nachází za viditelnou slupkou reality a je tak velké a hluboké, že pouhé pomýšlení na něj mu stahovalo hrdlo a plnilo oči slzami lítosti. Ve svých knížkách dokázal tohle přesvědčení zprostředkovat a vyvolat dojem, že pochopil a ví víc, než píše.

Když začínal psát, věřil svému tématu. Když psal svou zatím nejúspěšnější knížku o čase, v jednu dobu opravdu věřil tomu,

že se přiblížil pochopení jeho podstaty a že ho nakonec dokáže ovládnout. I nyní, když už byla knížka vydaná a první náklad rozebraný, někde v hloubi mysli tušil, že byl jen krok od uchopení tajemství. Problém byl v tom, že se nedokázal cele věnovat jen jedinému tématu. Zase se našlo něco dalšího, co vzbudilo jeho zájem, a on vyrazil po stopě.

Miloval důkazy. Všechno si ověřoval. Jezdil na místa, o kterých psal. Přiznával pochybnosti a vyhýbal se prostým výčtům fakt bez uvedení zdroje. I tak byl určitou částí publika považován za fantistu, který hromadí smyšlené teorie o životě, minulosti a původu lidstva. Čtenáři ho ale milovali.

„Mně se líbila tahle historika,“ řekl kluk odvážně a zvedl několik stránek z hromady ofocených novin, které přinesl. „Není to tak staré a jsou tady i přesné údaje, kde k tomu mělo dojít.“

„Ukaž,“ Adam Trent natáhl ruku, druhou volně spustil přes opěradlo a na světlou, medově žíhanou dřevěnou podlahu mu vyklouzl list, který právě dočetl. Až kluk odejde, Adam si proče všechny výstřižky a kopie článků, které přinesl, a pečlivě je roztrídí podle toho, čemu se ještě hodlá věnovat a co je úplný nesmysl, ale právě teď mu vyhovovala ležérní póza mírně znučeného autora. Dával tím najevo lehkost, kterou při psaní nikdy necítil.

Začel se a pak se krátce zasmál. „Tak to je něco nového.“ Zvedl se z křesla a rázně přešel k oknu. Matthew se neodvážil pohnout. „To se mi líbí. Tímhle začnu. A stalo se to u nás, takže to nebudu mít daleko.“

„Myslíte, že se to opravdu stalo?“

Adam Trent zvedl obočí a pak se mírně pousmál klukově dychtivosti. „Ale kdeže,“ řekl, „ale psychologie toho děvčete bude zajímavá.“ Pak se zahleděl do textu. „Slunečná, kde to proboha je?“

„To je na Poloostrově, myslím.“

„Aha, Poloostrov, tam jsem nikdy nebyl. To by mohl být zajímavý výlet,“ zasnul se Adam Trent. Přestal předstírat ledabylost i nezájem a vytáhl šanon, který měl připravený ve stole. Matthew trochu poodstoupil, aby na Adama Trenta viděl. Stál tak, že mu pracovnu stínil paraván postavený za schodištěm. Byl to skutečný paraván, nikoli jen nějaká příčka, kterou by tu čekal, křiklavě barevná z nějakého nového druhu plastu, ne, nic takového tu nebylo. Paraván mohl být docela dobře i starožitný, byl ze světlého dřeva s velmi jemnými intarziemi v podobě květin, stromů

a ovoce. Skládal se ze čtyř částí, a kdyby kluk byl šel blíž, mohlo by mu dojít, že se ve skutečnosti jedná o alegorie čtvera ročních období. Jaro kvetlo, léto se pyšnilo jahodami a třešněmi, podzimní obtěžkané jabloně obrůstala vinná réva a zimu představovala mísa ořechů a džbán vína.

Adam Trent přinesl obyčejný kancelářský šanon ke stolu a slavnostně do něj uložil první výstřižek. Byl to krátký článek z nějakých místních novin, jejichž název Adamovi nic neříkal.

ZÁZRAČNÁ ZÁCHRANA

Místní deník z Hroní Slunečné přinesl minulý týden zprávu o devatenáctileté Margo S., která tvrdí, že ji při koupání zachránil její spolužák před utopením.

Na tomto tvrzení by nebylo nic zvláštního, kdyby se však nejednalo o chlapce, který se loňského léta sám utopil při koupání v moři poblíž Slunečné.

Margo prohlásila, že plavala v moři sama velmi brzy ráno, kdy je na místní pláži klid. Je poměrně dobrá plavkyně, jak říká, zachytil ji však spodní proud, který ji začal unášet směrem na otevřené moře, a ona měla velké problémy dostat se zpět.

„Cítila jsem, že mi ubývají síly, a snažila jsem se bojovat s únavou. Strašně jsem se bála, zvlášť když jsem si vzpomněla na Bena, který se takhle utopil. A když jsem byla nejméně unavená a už jsem pomalu ztrácela naději, že se někdy dostanu na břeh, ucítila jsem, že mi něco pomáhá plavat. Něco mě v moři nadnášelo. Nejdřív jsem myslela, že se mi to jen zdá, ale když mě to doneslo skoro až ke břehu, uvědomila jsem si, že je to Ben.“

Na otázku našeho redaktora, zda se svým spolužákem mluvila, odpověděla Margo: „Ne, nebylo to tak, že by vedle mě plaval nebo něco takového, prostě jsem věděla, že mi pomáhá on. Je těžké to vyjádřit. Když někoho tak dlouho znáte, pak to prostě vycítíte.“

Margo je pevně přesvědčena, že ji zásah jejího utonulého spolužáka zachránil před jistou smrtí. „Nikdy na Bena nezapomenu a vždycky mu zůstanu vděčná,“ říká Margo.

„Hroní Slunečná?“ podivil se Adam.

„Řekl bych, že je to překlep. Nejspíš to má být Horní,“ navrhl dychtivě Matthew.

„Chceš začít v nějaké Slunečné?! Ale to musí být strašná díra. Nemohla jsem to ani najít na mapě,“ pronesla s despektem Hedda, ale Adam si z toho nic nedělal, protože ona vždycky a za všech okolností mluvila nasupeně. Byla to u ní zřejmě svého druhu póza, stejně jako on se vydával za světáka, ona se vydávala za neurvalou podnikatelku. Oběma to vynášelo zisk i úspěch, a tak byli oba ve svých rolích natolik spokojeni, že je ani nenapadlo, že hrají nějaké divadlo.

Hedda se na Adama přísně podívala. Celkem vzato ho neměla nijak v lásce, protože to byl sobecký, marnivý a sebestředný hajzlík. Popuzovalo ji jeho chování i to, jak se oblékal a jak se nechával česat, nesnášela jeho vlasy, sestřížené tak, aby za všech okolností vypadaly chlapecky rozčuchaně, a vadilo jí, že si je nebarvil, protože potom by jí mohla otevřeně pohrdat. Někdo mu musel poradit, že záblesky šedin v mladistvém hřívě jsou třesničkou na mimořádně lákavém zákusku.

„Čekala jsem,“ řekla, ale zarazila se a odmlčela. Otevřela jednu ze zásuvek svého ohromného psacího stolu a vytáhla balíček sušenek, rozbalila jej a jednu s gusem rozkousla. „Čekala jsem,“ opakovala a Adam stále trpělivě čekal, „že budeš chtít někam do Skotska, jezero Loch Ness nebo tak něco. Karibik, že si prostě uděláš dovolenou. Někáká exotika. A ty na mě jdeš s Poloostrovem.“

„Hedduško,“ pronesl Adam a naklonil se nad stůl, pohlédl na ni, pak si vzal jednu sušenku a na jedno kousnutí ji sprovedil ze světa. Ne že by na ni měl chuť, vlastně ho vůbec nelákala, ale to gesto se mu zdálo vhodné. „Chci tam začít. Právě proto, že je to tak blízko. A poslouvej,“ zvedl prst a odvrátil se. Začal mluvit vážně a Hedda ho skutečně poslouchala, protože věděla, že když se Adam zakousne do tématu, pracuje nesmírně seriózně a své práci věří. A bankovní účet jí dával spoustu důvodů k tomu, aby mu věřila i ona.

„Celý Poloostrov je prakticky zaostalá díra, bez ohledu na to, že tam má kořeny ministr financí. Je to díra obklopená vodou. Ti lidé tam sousedí víc s mořem než s pevninou, a to, co si myslí

ta holka z toho výstřižku, je dobře charakterizuje. Příkladají moři význam, který mívalo v dávných dobách; v těch lidech to pořád je a já to najdu. Zkusím to tam najít.“ Adam se toužebně zasníl a Hedda si uvědomila, že v téhle podobě by ho mohla mít i ráda. Všechny ty jeho dokonalé luxusní přítelkyně, se kterými se tu a tam dával vidět, na něm hledaly něco docela jiného a jemu to, k jeho škodě, stačilo.

Hedda se vykulila zpoza svého psacího stolu. Byla malá a tlustá, ale pohyblivá, jak někdy takoví lidé bývají. Měkce našlapovala na malých chodidlech a mnula si drobné buclaté ručičky. Byla půvabná tak, jak byla, kulatá a malá, každé kilo nadváhy měla velmi pěkně oblečené do kostýmu jistě šitého na míru, decentně modrého, a vlasy měla sestřižené tak, aby lichotily jejím plným tvářím. Byla to dáma z Rubensova obrazu, silná, ale smyslná, sádlo uměla povýšit na estetický zážitek. Byla si své přitažlivosti vědoma, stejně jako si byl Adam Trent vědom té svojí, ale zatímco ona tu jeho vnímala, on vůči ní zůstával imunní. Co nebylo dokonalé, nebylo pro něho.

Zvedl tázavě obočí, čímž svému obličejí dodal rošťácky nevinný výraz; poslední dobou už s touto grimasou šetřil, protože vrásky, které mu ryla do čela, už nemizely tak snadno jako dřív. Bylo to k vzteku. Když konečně dosáhl úspěchu, který si zasloužil, měl současně na krku pětatřicetku a čas se zbláznil. Někdo šlápl na plyn a roky mu začaly ubíhat takovým tempem, že je občas slyšel i svištět, když se mu hnaly okolo uší.

Vypořádal se s tím po svém a vydělal na tom. Vypsal se ze svého strachu v knize *Démon času a klamu*, kde se mu, i v sobě samém, podařilo vzbudit pochybnosti o tom, jestli je naše vnímání času reálné. Velmi úspěšná knížka. A možná že to všechno trochu zbrzdil, ale vrátit se nic nedalo. Dalo se však na to nemyslet.

Čtyřicetka vlastně není žádný věk - v dnešní době. Byl ve formě, i když to vyžadovalo stále větší úsilí. Vlasy, na kterých si zakládal víc než nějaká viktoriánská dívka, naštěstí zůstávaly husté, a tak nakonec rezignoval a přestal si vytrhávat ty bílé, jejichž výskyt přešel z nahodilého módu do občasného. I když je považoval za odporný důkaz stáří, pořád se víc bál barvy. Ještě neviděl muže, na němž by barvení vlasů nebylo poznat. Kupodivu se ukázalo, že chlapecký účes a prokvetlé skráně jsou působivou kombinací.

Vlastně na věku nijak zvlášť nezáleží; mládí bylo záležitostí životního názoru. Kdyby se jeho počítadlo věku zastavilo nyní, byl by Adam Trent spokojený. Obnažil démona času, rozpitval jeho zvyky a předložil ho čtenářům rozporcovaného do kapitol o cestování časem, prolínání časových pásem, o dlouhověkých starověkých králích, o lidech, kteří zdánlivě žijí věčně, a ačkoli mu to nepřineslo schopnost čas zastavit, alespoň to posílilo jeho bankovní konto.

Hedda ho poplácala po ruce. Bylo to gesto skoro mateřské a ona je vzápětí shodila sarkastickým tónem. „Jak myslíš, jed’ si, kam chceš, máš koneckonců volnou ruku, a pokud to bude nakonec takový trháč, jako byl Čas... já ti prostě věřím. Pošlu toho tvého přicmrdávače, aby se podíval, jestli nevyhrabe něco o Poloostrově. Je to takový zelenáč, ale má čuch.“

„Jo, to má,“ připustil Adam Trent.

Hedda stála uprostřed své kanceláře a zdálo se, že chce ještě něco dodat, ale že jí k tomu buď chybí odvaha, nebo hledá ta správná slova. Otočila se a pohlédla na široký psací stůl za sebou, který celé místnosti dominoval, ozdobený pořadači, přenosnými zásuvkami a haldou papírů uprostřed. Za stolem a částečně i po jeho pravé straně byl mělký výklenek, v němž bylo usazené starobylé okno poskládané z malých tabulek, které se daly otvírat samostatně. Hedda přešla pohledem modrou oblohu, která jediná se dala z této výšky a z tohoto místa zachytit, a pak řekla zamyšleně:

„Já vlastně nemám moře ráda.“

„Nemáš ráda moře? To jsem snad ještě neslyšel.“

„Nepůsobí na mě dobře. Dělá na mě dojem, že se pod hladinou skrývá spousta hnusných věcí.“

Najít ve Slunečné radnici nebylo nijak těžké, se starostou to bylo o poznání složitější. Centrum města bylo malé a všechny důležité úřady, počítáno v to i restauraci s penzionem, veřejné záchody a autobusovou zastávku, byly osázeny do kruhu kolem kašny. Starosta na radnici nebyl a přítomná úřednice Adama Trenta informovala, že pana doktora najde v ordinaci. Adamovi ta žena připadala prostoduchá; její duševní obzor patrně končil na hranici města, ani si nedovedla představit, že by pro někoho její informace byla natolik kusá, že by si s ní nedokázal poradit.